

Az idő hallgatása

Dúdor István képe alá

Az ember ez az ember az ember
mezít-kéz mezít-hát mezít-láb
az üszkös kis virágra
áldottasszony-hasú planétánkra ül
tisztá tenyerébe fogja bal szemét
és jobb szeme villámos úr lesz
 Mióta hallgat így

Az ember ez az ember az ember
oly hű
oly kicsiny
akár a költő
ki verset írni földre ül
s írja míg megőszült kavicsok
nyomják a hátgerincét
 Mióta hallgat így

Az ember ez az ember az ember
kozmoszban alszik kozmoszban ébred
és kézfeje mint az állaté
és lábfeje mint az állaté
 Mióta hallgat így

Az ember ez az ember az ember
oly hű oly kicsiny
olyannyira hű oly kicsiny kicsiny
amint zokogó félelemben
hallgatja ketyegő szemét
hogy már mindkét félteke
kell e véred hallgatáshoz
 Mióta hallgat így

Az ember ez az ember az ember
kozmoszban alszik kozmoszban ébred
s oly magányos mint a Föld
míg üres tenyerében tartja jobb szemét
és kézfeje mint az állaté
és lábfeje mint az állaté
Mióta hallgat így

(1970)

